

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 1741/07
15.04.2009. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Мирјане Ивић, председника већа, Вере Пешић и Гордане Џакула, чланова већа, са саветником Весном Даниловић, записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца АА против тужене Националане службе за запошљавање Републике Србије, ради поништаја решења туженог број 0031-10412-282/2006 од 18.05.2007. године, у правној ствари новчане накнаде, у нејавној седници већа одржаној дана 15.04.2009. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Филијале Београд број: 10411-3283-3/04 од 06.02.2006. године, по основу ког је тужиоцу престало право на новчану накнаду признато решењем исте Филијале број: 10411-3283-2/04 од 27.01.2006. године закључно са 12.03.2005. године.

Тужилац тужбом и прецизираном тужбом оспорава законитост решења туженог органа истичући да му је новчана накнада обрачуната и исплаћена тек накнадно када је, како је навео, своје право на новчану накнаду остварио у поступку по извршењу пресуде Врховног суда Србије У. 5244/04 од 07.05.2005. године. Међутим, како је навео, тужени му није обрачунао и исплатио и камату због кашњења исплате утврђене новчане накнаде. Како је навео није оценио ни остале захтеве изнете у жалби. Предложио је да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу тужени је у свему остао при разлозима из оспореног решења, па је предложио да суд тужбу одбије.

Испитујући законитост решења туженог органа у смислу чл. 39. Закона о управним споровима ("Сл. лист СРЈ" бр. 46/96), оценом навода истакнутих у тужби и одговора на тужбу, Врховни суд Србије је нашао да тужба није основана.

Из образложења оспореног решења и списка предмета произлази да је правилно одлучио тужени орган када је одбио жалбу тужиоца, оцењујући првостепено решење као правилно и законито. Ово са разлога што је и према налажењу Врховног суда Србије у конкретном случају испуњен услов за престанак права на новчану накнаду на страни тужиоца, јер како то правилно образлаже и тужени у оспореном решењу, престанак права на новчану накнаду наступа испуњењем услова за остваривање права на старосну пензију, независно од околности да ли је корисник то право и остварио, односно да ли то право жели да оствари, због чега право на новчану накнаду престаје и оном кориснику који право на пензију никада не оствари. Код чињенице да је на дан престанка права 12.03.2005. године тужилац имао 63 године живота и 37 година стажа осигурања, тужени је правилном применом одредаба чланова 122. став 3. тачка 2. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености ("Службени гласник РС", бр. 71/03) и чл. 19. тачка 1. Закона о пензијском и инвалидском осигурању на основу несумњиво утврђених одлучних чињеница према оцени суда донео правилну и закониту одлуку.

Навод тужиоца да му тужени није обрачунао и исплатио камату на коју има право због закашњења у исплати новчане накнаде, није од утицаја на другачије одлучивање по тужби тужиоца у овом управном спору, јер о оваквом захтеву тужени може одлучити евентуално допунским решењем или у другом поступку који тужилац независно од овог управног спора, односно поступка може покренути.

Са свега изнетог, Врховни суд Србије је оценио да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца због чега је применом одредбе члана 41. став 1. и 2. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

Дана 15.04.2009. године, У. 1741/07

Записничар, Председник већа-судија,

Весна Даниловић, с.р. Мирјана Ивић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Оливера Стругаревић
ВС